

HET GEBROKEN WINTERHART

Een magische romance

het gebroken winterhart

Shania Jessy-Jane

Schrijver: Shania Jessy-Jane
Coverontwerp: Shania Jessy-Jane
ISBN: 9789403859811
© Shania Jessy-Jane

*Voor wie durft los te laten,
zelfs wanneer vasthouden makkelijker lijkt.*

*En voor de stilte,
waarin iets nieuws kan ontstaan.*

PROLOOG De Nacht dat Winter Brak

Niemand merkte het meteen.

De Elvari-stad sliep, diep verzonken in een stilte die alleen in winter kon bestaan. Sneeuw lag als een beschermende deken over daken en torens, onaangeroerd en zuiver, alsof de wereld besloten had zichzelf even niet te bewegen. De lucht was helder, de sterren scherp, gevangen in ijsachtig licht.

Tot de hemel zich verroerde.

Het begon niet met donder.

Niet met licht.

Maar met een gevoel.

Een trilling die door bot en steen trok, zo diep dat alleen zij die met winter verbonden waren haar konden voelen. De Elvari schrokken wakker met hetzelfde besef: **dit hoorde niet.**

In een verborgen vertrek, diep onder de wortels van het grote kasteel, lag een kind te slapen.

Sylfryn.

Ze lag in de armen van haar moeder, gewikkeld in een mantel van witblauwe wol waarin oude runen waren geweven. De tekens gloeiden zwak, beschermend, alsof ze alles deden wat nog mogelijk was om de wereld buiten te houden. Haar ademhaling was rustig, onwetend van het lot dat zich boven haar hoofd ontvouwde.

Haar moeder hield haar te strak vast.

“Ze komen,” fluisterde ze.

Buiten klonk geen alarm.

Geen hoorns.

Alleen een diepe scheur, alsof iets ouds werd opengetrokken dat nooit had mogen wijken.

De eerste Gebrokene verschenen zonder geluid.

Hun vormen waren verkeerd — niet volledig, niet levend, niet dood. Ze bewogen alsof ze ooit hadden geweten wat winter was, maar die kennis verloren hadden. Waar ze liepen, verdween sneeuw. Niet smeltend, maar leeggezogen, alsof de wereld zich terugtrok uit hun nabijheid.

Elvari-magie ontbrandde.

Blauw licht vulde de straten, runen laaiden op, spreuken werden gesproken die eeuwenlang bescherming hadden geboden. Maar deze nacht luisterde magie niet

meer zoals voorheen. Ze gleed weg. Brak af. Werd genegeerd.

Sylfryns vader stond bij het raam en zag hoe torens scheurden zonder instorting, hoe straten hun kleur verloren, hoe winter zelf leek te twijfelen.

“Het winterhart,” zei hij schor. “Het kiest.”

Hij draaide zich om en keek naar zijn dochter.

Haar moeder begon te huilen.

“Ze is nog zo klein.”

“Maar zuiver,” antwoordde hij. “En de laatste.”

Ze kusten Sylfryn — haar haren, haar voorhoofd, haar puntoren die nog te klein waren om te weten wat ze betekenden. Er was geen tijd voor woorden die later pijn zouden doen.

Samen openden ze een poort van sneeuwlicht.

De magie beet in hun aderen terwijl ze haar stabiliseerden. Het portaal was geen ontsnapping. Het was een offer. Eén richting. Geen terugkeer.

“Jij bent het hart,” fluisterde haar moeder tegen Sylfryn.
“Niet omdat je moet... maar omdat jij blijft.”

Toen duwden ze haar door de poort.

De sneeuw sloot zich.

De Gebrokene bereikten hen.

En in dat moment — niet met een klap, maar met een
fluistering — brak winter.

Het Meisje op de Treden van Aelvaryn

De sneeuw viel langzaam, alsof hij aarzelde.

Sylfryn stond alleen op de hoge treden van Aelvaryn, het winterkasteel dat eeuwenlang had gezwegen. De torens rezen op boven haar als bevroren wachters, hun vormen scherp tegen de nachtelijke hemel. Ijssteen glansde blauw in het maanlicht, en nergens brandde nog een vlam.

Toch voelde ze het.

Het kasteel wist dat ze er was.

Ze bleef een moment staan, haar adem zichtbaar in zachte wolkjes, haar mantel zwaar van sneeuw en herinneringen. De reis had haar uitgeput, maar de kou deed haar niets. Dat had ze altijd al geweten. Winter was nooit haar vijand geweest.

“Ik ben terug,” fluisterde ze.

De sneeuw onder haar voeten bewoog.

Niet door wind.
Door herkenning.

Een trilling liep door de treden, omhoog langs de muren,
diep het kasteel in. Oude magie roerde zich, voorzichtig,
alsof ze bang was om zich te vergissen.

Sylfryn sloot haar ogen even.

Ze wist wie ze was.

Ze wist dat ze de laatste Elvari was.
Niet omdat iemand het haar had verteld —
maar omdat haar bloed het haar elke dag herinnerde.

Ze was niet gekomen om bescherming te vragen.
Ze was gekomen omdat de wereld begon te breken.

Een lage grom klonk achter haar.

Ze draaide zich niet meteen om.

“Je hebt lang gewacht,” klonk een stem, diep en
gedragen, niet in de lucht maar in haar gedachten.

Sylfryn glimlachte flauwtjes.
“Jij ook.”

Hij stapte uit de schaduw.

Rhaemon.

De Witte Tijger.

Hij was groter dan de verhalen ooit hadden durven beschrijven. Zijn vacht glansde als vers gevallen sneeuw, zijn spieren bewogen onder zijn huid als levende kracht. Zijn ogen — groen als bevroren woudlicht — rustten op haar met een intensiteit die haar adem even deed stokken.

“Je had weg kunnen blijven,” zei hij.

“Dan was er geen winter meer over,” antwoordde ze.

De sneeuw begon sneller te vallen.

Rhaemon liep dichterbij, elke stap zwaar van betekenis.

“Ze volgen je.”

“Ik weet het.”

“En je hebt hen hierheen geleid.”

“Ja.”

Een moment bleef hij stil. Zijn staart zwiepte langzaam heen en weer. Toen boog hij zijn kop, nauwelijks merkbaar — geen onderwerping, maar erkenning.

“Dan is het begonnen.”

Aelvaryn kreunde.

De poorten bewogen.

En diep onder de wereld, op een plek waar sneeuw
nooit had mogen verdwijnen, luisterde iets mee.

Tussen Sneeuw en Stilte

De poorten van Aelvaryn waren nog gesloten.

Sylfryn stond alleen in de voorhal van ijssteen, terwijl de echo van haar eigen ademhaling tegen de hoge wanden opklom. Het kasteel had haar herkend — dat voelde ze — maar het had haar nog niet toegelaten. Alsof het eerst wilde weten wie ze was geworden.

Niet het kind dat ooit was weggevoerd.
Maar de vrouw die nu was teruggekeerd.

Ze liet haar hand langs de muur glijden. De steen voelde niet koud, maar gespannen, alsof hij luisterde. Runen lichtten kort op onder haar aanraking en doofden daarna weer, aarzelend.

“Je hoeft niet bang te zijn,” fluisterde ze. “Ik ben het nog steeds.”

Achter haar klonk het zachte, zware geluid van poten op steen.

Rhaemon bleef op een kleine afstand staan. Zijn houding was ontspannen, maar zijn ogen bleven alert,

gericht op elke schaduw, elke beweging van het kasteel zelf.

“Het herinnert zich meer dan jij denkt,” zei hij. “En het is niet alles vergeten.”

Sylfryn knikte langzaam.

“Dat geldt voor mij ook.”

Ze draaide zich om en keek hem aan. In het bleke licht van de hal leek zijn vacht bijna doorschijnend, als sneeuw die net begint te vallen. Zijn aanwezigheid kalmeerde haar — niet omdat hij bescherming bood, maar omdat hij er gewoon was.

“Waarom heb je hier zo lang gewacht?” vroeg ze plots.

Rhaemon's staart bewoog langzaam heen en weer.

“Omdat ik moest.”

“Dat is geen antwoord.”

“Voor jou wel,” zei hij zacht.

Ze glimlachte zwak en liep naar een brede trap die omhoog leidde naar gesloten deuren. Bovenaan stond een beeld, half versleten door tijd en kou: een Elvari met opgeheven handen, het gezicht onduidelijk.

“Dit was ooit een wachttruimte,” zei Sylfryn. “Niet voor vijanden. Voor besluiten.”

“En nu?” vroeg Rhaemon.

“Nu wacht de wereld.”

Ze ging zitten op een van de treden, haar mantel om zich heen geslagen. De vermoeidheid die ze zolang had genegeerd, liet zich eindelijk voelen. Niet als zwakte, maar als gewicht.

Rhaemon ging tegenover haar liggen, zijn grote gestalte rustig en beschermend zonder te overheersen.

“Je hoeft dit niet alleen te dragen,” zei hij opnieuw.

Sylfryn keek naar haar handen.

“Ik weet niet hoe ik het anders moet doen.”

Een moment bleef het stil. Het kasteel kraakte zacht, niet vijandig, maar levend.

“Toen jij weg was,” begon Rhaemon, “bleef ik hier. De sneeuw verdween. De wereld veranderde. Maar ik bleef.”

“Waarom?” vroeg ze opnieuw.

Hij boog zijn kop iets.

“Omdat ik hoopte dat je terug zou komen... niet om te herstellen wat was, maar om te veranderen wat vastzat.”

Haar keel trok samen.
“En als ik dat niet kan?”

“Dan breekt iets,” zei hij eerlijk. “Maar dat gebeurt sowieso.”

Ze liet haar hoofd tegen de koude steen rusten en sloot haar ogen. De stilte was niet leeg. Ze voelde hoe het winterhart in haar borst klopte — nog stevig, nog heel — maar onrustig.

“Ben je bang?” vroeg ze zacht.

Rhaemon antwoordde niet meteen.
“Ja,” zei hij uiteindelijk. “Niet voor het einde. Maar voor het moment dat jij besluit mij niet meer nodig te hebben.”

Ze opende haar ogen en keek hem aan.
“Dat moment komt niet.”

Zijn blik verzachtte.
“Dan hoop ik dat de wereld je gelooft.”

De deuren bovenaan de trap begonnen langzaam te bewegen.

Het kasteel had gekozen.

Het Land dat Luistert

De weg voerde hen door een gebied dat geen naam droeg.

Niet omdat het vergeten was, maar omdat niemand het ooit had durven vastleggen. Kaarten lieten hier witte ruimte zien, zonder lijnen of aanduidingen, alsof de wereld zelf had besloten dit stuk niet te definiëren. Sylfryn voelde het meteen toen ze de eerste stappen zette: dit land wilde niet geleid worden.

De sneeuw lag hier dun, bijna aarzelend. Geen strak tapijt zoals in Aelvaryn, maar losse vlokken die leken te wachten op toestemming om te blijven liggen. Onder haar voeten kraakte het nauwelijks. De aarde luisterde.

“Hier is het anders,” zei ze zacht.

Rhaemon liep naast haar, zijn grote gestalte rustig, waakzaam. Zijn poten lieten nauwelijks sporen achter. “Dit land heeft geen voorkeur,” antwoordde hij. “Het herinnert zich niets wat vastgelegd werd.”

Ze liepen zwijgend verder. De lucht was helder, maar niet scherp. Er hing geen dreiging, geen belofte —

alleen aanwezigheid. Sylfryn voelde hoe haar ademhaling vanzelf vertraagde, alsof haar lichaam zich aanpaste aan het ritme van de omgeving.

“Ik voel geen roep,” zei ze na een tijd. “Geen winter. Geen verzet.”

Rhaemon knikte.

“En dat maakt het gevaarlijker dan strijd.”

“Waarom?” vroeg ze.

“Omdat je hier niets kunt afdwingen,” zei hij. “En niets kunt verbergen.”

Ze bleven staan op een open vlakte waar sneeuw en aarde elkaar afwisselden in zachte patronen. Geen grens was scherp. Geen lijn eiste gelijk.

Sylfryn knielde en legde haar hand op de grond.

De reactie was subtiel. Geen kou. Geen antwoord in de vorm die ze kende. Alleen... aandacht. Alsof het land haar aanwezigheid erkende zonder haar uit te nodigen om meer te doen.

“Ik ben hier,” fluisterde ze.

De aarde trilde licht. Niet van instemming, niet van afwijzing — maar van bewustzijn.

Rhaemon keek haar aandachtig aan.

“Dit is een plek waar macht niets betekent.”

Ze rechtte haar rug.

“Dan is dit een plek waar ik moet leren blijven staan.”

Ze reisden verder terwijl de dag langzaam verschoof.

De zon hing laag, maar gaf weinig warmte. De kou beet niet. Het was een evenwicht dat Sylfryn niet kende — geen strijd, geen oplossing.

“Denk je dat de wereld ons hoort?” vroeg ze uiteindelijk.

Rhaemon keek naar de verte.

“Ja,” zei hij. “Maar niet zoals jij gewend bent.”

De wind stak op, zacht en dragend. Hij bracht geen sneeuw, maar ook geen dooi. Alleen beweging. Sylfryn voelde hoe het winterhart in haar borst reageerde — niet krachtig, niet trots — maar onzeker.

“Ik weet hier niet wie ik ben,” zei ze.

“Dat is precies waarom deze plek bestaat,” antwoordde Rhaemon.

Ze bereikten een oude doorgang — geen poort, geen weg — slechts twee rotsformaties die zo dicht bij elkaar stonden dat je erdoorheen moest bewegen om verder te gaan. Geen runen. Geen markeringen.

Sylfryn aarzelde.

“Wat als ik hier iets verlies?” vroeg ze.

Rhaemon bleef naast haar staan.

“Dan was het iets dat je hier niet mocht dragen.”

Ze ademde diep in en stapte tussen de rotsen door.

De lucht veranderde nauwelijks. Geen magie werd weggenomen. Geen kracht verzegeld. Maar Sylfryn voelde iets verschuiven — alsof een laag die ze altijd had gedragen, iets losser kwam te zitten.

Ze stond stil aan de andere kant.

“Ik voel me... lichter,” zei ze verbaasd.

“Of minder vast,” zei Rhaemon.

Ze draaide zich om en keek naar het land achter hen. Het leek niet boos. Niet verdrietig. Het **luisterde** nog steeds.

“Dit land vraagt niets,” fluisterde ze.

“Nee,” zei Rhaemon. “Maar het onthoudt alles.”

Ze wisten allebei dat ze hier niet konden blijven. Dit was geen plaats om te wonen, alleen om te begrijpen. Toen ze verder liepen, voelde Sylfryn iets wat haar hart langzaam deed samentrekken — geen angst, maar besef.

Niet elk land wil gered worden.
Niet elke stilte wil worden gevuld.

Sommige plekken bestaan
om je te leren
dat aanwezigheid genoeg kan zijn.

En terwijl ze het luisterende land achter zich lieten, wist
Sylfryn:

Wat hier begon,
zou later alles veranderen.

De Stemmen in de Sneeuw

De sneeuw begon pas te spreken toen ze stopten met lopen.

Het gebeurde niet plotseling. Geen stem brak door de stilte heen, geen fluistering riep haar naam. Het was eerder alsof de wereld, nu ze eindelijk stilstonden, besloot dat ze mocht luisteren.

Ze hadden hun kamp opgeslagen aan de rand van een open veld. De bomen stonden ver uit elkaar, hun takken kaal maar niet dood. De sneeuw lag hier dieper dan eerder die dag, zachter ook — niet samengedrukt, niet verstoord. Elke stap die Sylfryn zette, leek de vlokken te vragen of ze mocht blijven.

Rhaemon lag iets verderop, half in de schaduw van een den. Zijn ademhaling was rustig, maar zijn ogen bleven open. Hij voelde het ook. Dat wist ze.

“Hier blijven we,” zei hij.

Sylfryn knikte. Ze had het al besloten voor hij het uitsprak.

Ze ging zitten, haar mantel om zich heen geslagen, haar handen rustend op haar knieën. Het winterhart in haar borst was stil. Niet zwak. Niet sterk. Alleen... aanwezig.

“Dit is geen gewone sneeuw,” zei ze zacht.

Rhaemon hief zijn kop iets.

“Nee. Deze sneeuw is niet gevallen om iets te bedekken.”

De stilte die volgde was diep, maar niet leeg. Sylfryn sloot haar ogen en liet haar adem langzaam zakken. Ze probeerde niets te voelen. Niets op te roepen.

En juist toen ze ophield met zoeken, gebeurde het.

Niet één stem.
Meerdere.

Geen woorden.
Maar indrukken.

Beelden die niet de hare waren.

Ze zag voeten die door sneeuw liepen — kleiner dan de hare. Ze voelde koude handen die zich vastklampten aan een mantel. Ze rook rook, oud hout, angst vermengd met hoop. Mensen die hadden gestaan waar zij nu zat. Niet gisteren. Niet recent.

Lang geleden.

Haar adem stokte.

“Rhaemon,” fluisterde ze. “Ik hoor... iets.”

Hij kwam dichterbij, zijn grote lichaam rustig maar gespannen.

“Luister,” zei hij. “Niet grijpen.”

De sneeuw onder haar begon licht te glanzen. Niet wit, niet blauw — iets ertussenin. Sylfryn voelde geen kracht die van haar uitging. Het voelde alsof ze werd *toegelaten*.

De beelden werden helderder.

Mensen die baden.

Niet tot goden.

Niet tot winter.

Maar tot stilte.

Ze zagen haar niet zoals ze was. Ze zagen haar als doorgang. Als iemand die kon luisteren wanneer niemand anders dat deed.

“Ik wil dit niet sturen,” fluisterde Sylfryn. “Ik wil dit niet gebruiken.”

De sneeuw antwoordde met rust.

De stemmen — als ze het zo mocht noemen — droegen geen vraag. Geen eis. Alleen herinnering. Een

verzameling van momenten die nooit waren gehoord, nooit waren vastgelegd.

“Ik kan dit niet vasthouden,” zei Sylfryn.

“Dat hoeft ook niet,” zei Rhaemon. “Dit is geen last. Dit is getuigenis.”

Ze liet haar hand langzaam zakken in de sneeuw. De kou was mild, bijna vriendelijk. Geen steek. Geen brand.

“Ik begrijp het,” fluisterde ze. “Ze willen niets terug.”

De sneeuw begon langzaam te vallen, ondanks de heldere hemel. Niet veel. Niet zwaar. Alsof de wereld slechts wilde benadrukken wat al bestond.

Toen het voorbij was, bleef Sylfryn stil zitten. De beelden verdwenen niet abrupt. Ze zakten weg, zoals adem na inspanning.

“Ik ben moe,” zei ze.

Rhaemon ging naast haar liggen, zijn flank warm tegen haar schouder.

“Dat is luisteren,” zei hij. “Geen macht kost zoveel.”

Ze keek naar het veld, nu weer gewoon sneeuw.

“Denk je dat dit altijd zo zal blijven?” vroeg ze.

“Nee,” antwoordde hij eerlijk. “Maar het zal zich herinneren dat jij hier was.”

Dat besef deed iets met haar. Niet trots. Niet angst.
Alleen nederigheid.

Sommige hoofdstukken van de wereld
worden niet geschreven
om gelezen te worden.

Maar om eindelijk
gehoord te zijn.

En die nacht sliep Sylfryn diep,
terwijl de sneeuw waakte
zonder bevel.

Het Dorp dat Haar Niet Wou

Het dorp lag laag, bijna verscholen tegen de helling, alsof het zichzelf probeerde te verbergen voor wat er nog kwam. Geen muren, geen wachttorens — alleen huizen die dicht tegen elkaar aan waren gebouwd, met daken die te zwaar waren geworden door sneeuw die niet meer wist of hij moest blijven.

Sylfryn voelde het al voordat ze het pad afliep.

Hier was geen welkom.

“Ze voelen je,” zei Rhaemon zacht. “Maar niet zoals anderen.”

“Ik weet het,” antwoordde ze. “Ze zijn bang.”

De eerste mensen die hen zagen, zwegen. Geen geroep. Geen vlucht. Alleen blikken die te lang bleven hangen, handen die zich onbewust om mantels sloten. Sylfryn hield haar houding open, haar stappen langzaam.

Ze deed niets.

Dat was genoeg om wantrouwen te wekken.

Een man stapte naar voren. Zijn gezicht was verweerd, zijn ogen scherp van te veel winters die nooit meer terugkeerden zoals ze waren geweest.

“Blijf staan,” zei hij.

Sylfryn deed dat.

“Ik kom niet om iets te brengen,” zei ze rustig. “En niet om iets te nemen.”

De man lachte schamper.

“Dat zeggen ze allemaal.”

Rhaemon bleef een paar passen achter haar. Groot. Stil. Aanwezig. Zijn witte vacht werkte hier niet geruststellend — ze zagen geen beschermer, maar iets dat niet thuishoorde.

“De sneeuw gehoorzaamt je,” zei de man. “Dat is genoeg reden om je niet te vertrouwen.”

Sylfryn voelde geen woede. Geen neiging om uit te leggen.

“Ik laat haar,” zei ze. “Dat is iets anders.”

“Woorden,” snauwde een vrouw vanaf een deuropening.

“Wij hebben woorden genoeg gehad.”